

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobce: občanské sdružení **Pekaři – severovýchod**, IČ: 226 76 783, se sídlem Bieblova 849, Hradec Králové, PSČ 500 03, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem AKSK se sídlem Sladkovského 601, Pardubice, PSČ 530 02, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **1. obchodní společnosti BEAS, a.s.**, IČ: 150 61 205, se sídlem v Hradci Králové, Gočárova 1620, PSČ 501 01, zast. JUDr. Evou Krausovou, advokátkou se sídlem AK v Hradci Králové, Antonína Dvořáka 1117, PSČ 500 02, **2. H. M.**, **3. J. F.**, **4. obce Choustníkovo Hradiště**, 544 42 Choustníkovo Hradiště a **5. Státního pozemkového úřadu**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, PSČ 130 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2012, zn. 17719/UP/2012/Kd, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 17. prosince 2012 pod zn. 17719/UP/2012/Kd, rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 23. srpna 2012, č.j. VÚP/26778-2012/4015-2012/bre, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla za I. umístěna stavba „Nové technologie pečení využívající integraci

řízení výrobních procesů a monitoring výroby /Novostavba pekárny BEAS/“, dále jen „stavba pekárny“, za II. jím bylo rozhodnuto o změně využití území „Terénní úpravy za účelem umístění stavby Nové technologie pečení využívající integraci řízení výrobních procesů a monitoring výroby /Novostavba pekárny BEAS/“ a za III. jím byla umístěna stavba „Choustníkovo Hradiště - připojení výrobního areálu Novostavby pekárny BEAS na sil. I/37“, vše na pozemcích v něm konkrétně specifikovaných v katastrálním území Choustníkovo Hradiště. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce napadl žalované rozhodnutí v plném rozsahu, a to pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost, nezákonnost a nesprávnost, spočívající v jeho obsahových i formálních nedostacích. Tvrdil, že byl postupem orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení zkrácen na svých právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Poté odůvodnil žalobu následujícími žalobními body.

V prvním z nich namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti. V této souvislosti poukazoval na to, že žalovaný rozhodl v jednom rozhodnutí jak o odvolání žalobce, tak o odvolání občanského sdružení AKÁT způsobem, že nelze z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznat, s jakou odvolací námitkou jakého účastníka, zda-li žalobce, či občanského sdružení AKÁT, se žalovaný na konkrétních místech odůvodnění vypořádává. Nepodává prý v tomto směru na jeho konkrétních místech informaci. Na některých místech (resp. u některých námitek – je jich ovšem menšina) sice uvádí odstavec např. tím, že „občanské sdružení AKÁT namítlo...“, ale dále není zřejmé, zda se zabývá jeho konkrétní námitkou a kdy již jde o odvolací námitku jinou (např. žalobce).

Žalovaný zřejmě usoudil, že některé odvolací námítka žalobce a občanského sdružení AKÁT se věcně shodují, proč se je jal vypořádat najednou. Činí tím ovšem rozhodnutí ještě nesrozumitelnějším, neboť námítka účastníků z tohoto důvodu ani neodpovídají pořadí, v jakém byly namítány. Žalobce sám pak vůbec nenachází odpovědi na některé části svých námitek, což je zřejmě způsobeno tím, že žalovaný se u některých z odvolacích námitek obou odvolatelů vypořádává pouze s jejich průniky, nikoliv však s odvolací námitkou celou. Vzhledem k tomu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a rovněž (přínejmenším v částech) i pro nedostatek důvodů.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách žalobce. Tvrdil, že se s jeho námitkami podanými v územním řízení prvoinstanční správní orgán (dále jen „stavební úřad“) nevypořádal, což žalovaný nezohlednil, vadu stavebního úřadu nenapravit, naopak nezákonné prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Tím ovšem zatížil nezákonností i rozhodnutí svoje. Z uvedeného žalobce dovozoval, že došlo k porušení jeho procesních práv způsobem, jehož důsledkem je nezákonné rozhodnutí ve věci, jelikož pokud by se oba orgány jeho námitkami řádně zabývaly, nemohl by záměr žadatele (přínejmenším v dané podobě) územním řízením „projít“. Stavební úřad se

vypořádal s námitkami způsobem, kdy citoval námitku žalobce, uvedl, že námitka údajně nemá vztah k ochraně přírody a krajiny (ovšem bez toho, aby zdůvodnil, proč tomu tak nemá být), načež citoval vyjádření žadatele s tím, že se s jeho vyjádřením ztotožňuje. Jelikož mu prý připadá věcné a logické.

Uvedený postup stavebního úřadu odůvodňoval odkazem na stranu č. 69 prvoinstančního rozhodnutí („K zamítnuté námitce č. 3“), přičemž obdobně měl stavební úřad přistupovat i vůči námitkám dalšího účastníka řízení – občanského sdružení AKÁT. U žádné z námitek žalobce stavební úřad nezdůvodňuje, proč by neměla souviset s ochranou přírody a krajiny, zájmy chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny. Takové vypořádání námitek je ovšem jednak zčásti nepřezkoumatelné, jednak naprosto nedostatečné z pohledu nároků kladených stavebním zákonem a správním řádem na odůvodnění rozhodnutí.

Žalobce odkazoval v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5A 137/2000-37, podle něhož se musí stavební úřad s jednotlivými námitkami vypořádat v odůvodnění územního rozhodnutí a pokud tak neučiní v dostatečné rozsahu, zatíží své rozhodnutí vadou. Vůči této vadě, kterou žalobce namítal ve svém odvolání, zaujal žalovaný postoj, při němž ji fakticky zopakoval. Oba správní orgány tak pouze proklamují, že námitky žalobce nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny, aniž by ovšem toto své tvrzení jakkoliv odůvodňovaly.

Žalovaný pak na straně páté napadeného rozhodnutí k námitkám žalobce obsaženým v odvolání uvádí: „Pokud se týká námitek, že dokumentace pro územní řízení neřeší komplexně technologickou část výstavby pekárenské kapacity a technologii pečení, respektive technologii stavby, a námitky, že nastavené parametry pekárenské výroby jsou uvedeny v rozporu s metodickým pokynem pro budování pekárenských kapacit, že není dořešeno parkování vozidel a stavebně technické napojení na silnici I/37, že záměr je v rozporu s územním plánem, odvolací orgán uvádí, že uplatněné námitky nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny vymezenou ustanovením § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. s péčí o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, s péčí o ekologické systémy a krajinné celky, s péčí o vzhled a přístupnost krajiny).“

Třebaže se oba správní orgány odvolávají na judikaturu Nejvyššího správního soudu, evidentně si tuto vykládají nesprávně, neboť podle ní, uplatňuje-li občanské sdružení, které postavení účastníka správního řízení odvozuje z úst § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, námitky nesouvisející s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezená citovaným zákonem, je zcela postačující, uvede-li správní orgán, proč se takové námitky netýkající zájmů, které má občanské sdružení ve správním řízení hájit (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, č.j. 7As 2/2009-80).

V žádném případě tedy nepostačuje pouhé konstatování žalovaného a stavebního úřadu, že uplatněné námitky nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny, ale tyto orgány jsou povinny, mají-li za to, že není nezbytné provádět věcný přezkum z hlediska zákonnosti a správnosti – minimálně důkladně a racionálně odůvodnit, proč se uplatněné námitky účastníka (žalobce) těchto zájmů, které ve správním řízení hájí, nedotýkají (co se však zjevně nestalo). Žalobce dodal, že zákon o ochraně přírody a krajiny přitom vymezuje dotčené zájmy velmi široce, a to, zda argumentace ekologického občanského sdružení souvisí se zájmy vymezenými

citovaným zákonem, je třeba vykládat extenzivně (viz rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012, č.j. 7As 25/2012-21).

Vzdor uvedenému žalobce ve třetím žalobním bodu připustil, že oba správní orgány přistoupily k jistému způsobu věcného vypořádání jeho námitek z hlediska dodržení zákonnosti. Kromě námítky týkající se dopadů nárůstu dopravního zatížení na životní prostředí. Zamítnutí této námítky stavebním úřadem zůstalo bez řádného odůvodnění, což nenapravit ani žalovaný v odvolacím řízení, přestože to žalobce výslovně namíтал.

Žalobce dále konstatoval, že žalovaný zamítl jeho odvolání na základě nesprávné aplikace právních předpisů. V tomto směru předně poukazoval na část dokumentace přiložené k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, a to pokud jde o technologickou část výstavby pekárenské kapacity. Správní orgány uvedly, že předložená dokumentace je v souladu s přílohou č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., která stanoví obsah a rozsah dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí a že pokud se týká rozsahu údajů o provozu a výrobním programu, budou tyto popsány v projektové dokumentaci zpracované pro stavební řízení. S tímto posouzením žalobce nesouhlasí, když dle jeho přesvědčení dokumentace zdaleka dostatečná není, jelikož mu neumožňuje účinně chránit zájmy ochrany přírody a krajiny v územním řízení. V navazujícím řízení stavebním přitom již nebude místo pro řešení otázek, které do územního řízení spadají. Podle žalobce tak nelze z předložené dokumentace dovodit, jaký dopad by měla případná realizace záměru na volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, ekologické systémy, vzhled a přístupnost krajiny, a jaký zásah by mohla představovat do ekologické stability krajiny.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2011, č.j. 9 As 5/2011 – 171, je přitom „třeba důsledně rozlišovat mezi podstatou a účelem územního a stavebního řízení. Stavební řízení nabývá povahy „technologické“ – rozumí se tím, že v tomto řízení, které je neveřejné a jeho okruh účastníků je užší, již nejsou posuzovány skutečnosti týkající se vlivu stavby na okolí, důsledků budoucí existence a provozu stavby na okolí a podobně, nýbrž pozornost se soustředí na posuzování těch parametrů projektové dokumentace, které jsou rozhodující pro kvalitu a řádné provedení stavby [srovnej Plos, J.: Nový stavební zákon s komentářem pro praxi, GRADA, 2007, str. 98].“

Žalobce dále namíтал, že záměr „nové technologie pečení“ nebyl fakticky nijak v předložené dokumentaci specifikován, přičemž se v ní navíc nacházejí vzájemně rozporné údaje o budoucím provozu (zejména o jeho kapacitě), navíc poskládané bez vzájemných souvislostí a návazností. K tomu žalobce dodal, že v podrobnostech odkazuje na své odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, vyjádření ze dne 4.12.2012 a zejména na své stanovisko k územnímu řízení ze dne 15. 5. 2012. Tuto skutečnost považuje žalobce za zjevně rozpornou s ustanovením přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování a stavebního řádu, obsaženým v části C, nazvané „Souhrnná technická zpráva“, bodu 3. upravujícím „Základní údaje o provozu, popřípadě výrobním programu a technologií“. Ani jeden ze správních orgánů prý tuto skutečnost neakcentoval a nevyzval žadatele k doplnění žádosti v této části dokumentace.

Vzhledem k vágnosti informací o předpokládané technologii a existující rozpornosti v dokumentaci, nemohly správní orgány, včetně dotčených orgánů státní správy, relevantně posoudit skutečnosti týkající se vlivu stavby na okolí a důsledky její budoucí existence a provozu na ně. Přitom ty již nebude možné posuzovat ve stavebním řízení. Z týchž důvodů je ale nemohl relevantně posoudit ani žalobce a v důsledku mu tak byla v materiálním smyslu upřena jeho práva účastníka hájícího zájmy ochrany přírody a krajiny.

Dle ustanovení § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů⁴), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný i stavební úřad nesprávně posoudili náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí, když údaje uvedené k požadavkům přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb. nebyly dostačující k tomu, aby mohl stavební úřad posoudit záměr z pohledu ustanovení § 90 stavebního zákona jako vyhovující. Je proto názoru, že postup a právní interpretace žalovaného jsou nesprávné, podstatným způsobem zkracující jeho práva v řízení a že by krajský soud měl posoudit, zda je to pouze proto, že žalovaný a stavební úřad nesprávně interpretovali uvedené ustanovení, nebo zda se snad může jednat i o takovou úpravu v podzákonném právním předpise, která jinou interpretaci nenabízí a dostává se tak do rozporu se stavebním zákonem – má-li být tedy alespoň tento interpretován tak, že reálně zajišťuje práva účastníků územního řízení a ochranu veřejného zájmu (potom by se podle žalobce mohl nabízet i postup dle čl. 95 odst. 1) Ústavy a navazujících zákonných předpisů).

Žalobce dále namítal nesprávné posouzení námitky, že územní rozhodnutí a předložená dokumentace neobsahuje dostatečný popis nakládání s odpady, a to vzhledem k možnému poškození zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Poukazoval přitom znovu na přílohu č. 4. vyhlášky č. 503/2006 Sb., část C. Souhrnnou technickou zprávou, bod 3. písm. f), podle něhož musí dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby obsahovat řešení likvidace odpadů nebo jejich využití (recyklace apod.), řešení likvidace splaškových a dešťových vod. Žalovaný podle žalobce v rozporu s § 90 stavebního zákona přesouvá otázku nakládání s odpady převážně do stavebního řízení, kde však již nebude prostor pro relevantní zkoumání vlivu této činnosti na okolí a na přírodu a krajinu. Za zcela irelevantní považuje žalobce vsuvku žalovaného o povinnostech původce odpadů dle zákona o odpadech (viz str. 6, předposlední odstavec), neboť tyto nemají vliv na povinnost žadatele předložit dokumentaci řešící nakládání s odpady, ale postihují každého původce odpadů, pročez ani nemohou žadatele o územní rozhodnutí povinnosti dle přílohy č. 4, vyhl. č. 503/2006 Sb. zbavit.

Žalobce dále brojil proti interpretaci žalovaného, že „pokud se týká námitek, že . . . záměr je v rozporu s územním plánem, odvolací orgán uvádí, že uplatněné námitky

nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny vymezenou ustanovením § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. s péčí o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, s péčí o ekologické systémy a krajinné celky, s péčí o vzhled a přístupnost krajiny).

Územní plán totiž v sobě již zahrnuje opatření týkající se ochrany životního prostředí, včetně ochrany přírody a krajiny. Porušení územního plánu tedy vždy znamená rovněž porušení ochrany a krajiny, jelikož právě územní plán, jakož to opatření obecné povahy, vymezuje limitní možnost zásahu v prostředí – především výstavbou – a to i ve vztahu k tomuto veřejnému zájmu. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2008, č.j. 5As 10/2008 – 103, podle něhož „může vlastník sousední nemovitosti dokonce namítat i nesoulad s územně plánovací dokumentací: Účelem závazných limitů využití území stanovených v závazné části územního plánu je především ochrana daného území před takovou zástavbou, která by neodpovídala charakteru daného území a zatěžovala by ho nad přípustnou míru nejrůznějšími negativními vlivy. Tato regulace tedy neslouží jen k ochraně veřejného zájmu v obecné rovině, ale také k ochraně práv a oprávněných zájmů konkrétních vlastníků pozemků a staveb, které se v daném území nacházejí. Vlastník sousedního pozemku či stavb, který je účastníkem příslušného územního řízení, je tedy oprávněn namítat rozpor záměru se závaznými limity využití daného území stanovenými platným územním plánem.“

Z citovaného judikátu a *contrario* plyne, že regulace prostřednictvím územního plánu slouží k ochraně veřejného zájmu a veřejných práv a že rozpor záměru s územním plánem bez dalšího znamená nejen nemožnost takový záměr povolit (vydat územní rozhodnutí), ale jeho povolením by došlo i k porušení některých veřejných práv, která v územním řízení hájí občanská sdružení, co by účastníci na základě zvláštního zákona (§ 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny).

Žalobce trvá na tom, že záměr žadatele je od počátku v rozporu s územním plánem a že se žalovaný s touto skutečností řádným způsobem nevypořádal. Záměr totiž nesplňuje podmínku stanovenou územním plánem, dle které je lokalita určena pro lehkou výrobu, přičemž se nepředpokládá umístění takových objektů a ploch, které by vyžadovaly opatření proti negativním vlivům z dopravy. Těm budou muset čelit jednak obyvatelé Choustníkova Hradiště, jednak samozřejmě i volně žijící živočichové. Dopravní zatížení lokality se změní zcela zásadně, což plyne již z předpokládaného počtu průjezdů nových osobních a nákladních vozidel k případné nové pekárně (viz str. 58 prvoinstančního rozhodnutí).

Žalovaný se v tomto směru zabýval pouze a jedině otázkou možné nové akustické zátěže území (hlukem). Oba správní orgány zcela pominuly, že mezi hlavní negativní vlivy dopravy spadá dále znečištění ovzduší, vibrace, znečištění vody a půdy, zábor půdy a destrukce osídlení. Přitom přinejmenším tři až čtyři ze jmenovaných negativních vlivů jsou schopny ohrožovat a porušovat zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, když zejména jde o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, ekologické systémy a krajinné celky. Rovněž uvedená námitka zůstala z větší části nevypořádaná.

Nakonec žalobce zpochybnil závěr, že napojením stavby na silnici I/37 (vybudováním nového sjezdu z této silnice) nebudou porušeny příslušné stavebně technické normy, a to až po úroveň ČSN 73 6101, která je závazná na základě

vyhlášky č. 104/1097 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (viz § 16). Rozhodnutí ve výroku III. povoluje umístění stavby v příkrém rozporu s ustanoveními uvedených předpisů (konkrétní zdůvodnění této námitky popsal žalobce do odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a ve vyjádření k žalovanému ze dne 4. 12. 2012). Zásadně nesouhlasí rovněž s nijak neodůvodněným tvrzením žalovaného, že tato námitka nemá souvislost s ochranou přírody a krajiny, protože se jí z tohoto hlediska vůbec nezabýval. Optikou ustanovení § 2 odst. 1) zákona o ochraně přírody a krajiny přitom přinejmenším vzhled a přístupnost krajiny případným vybudováním nového sjezdu značně utrpí, a to i ve vztahu k pohybu divoké zvěře a jejímu ohrožení při zvětšující se ploše komunikací pro motorová vozidla.

Vzhledem k tomu žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2. 4. 2013. Uvedl, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno na základě žádostí o umístění stavby, o změnu využití území a o umístění stavby, související s jejím připojením na silnici č. I/37. Žádosti podala společnost BEAS a.s., IČ 15061205, Gočárova 1620, 501 01 Hradec Králové. K žádosti o umístění stavby pekárny byla předložena dokumentace zpracovaná J. F. - autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 0601795, pod zakázkovým číslem 4163/11 (dále jen „DUR 1“), k žádosti o změnu využití území spočívajícím v provedení terénních úprav za účelem umístění stavby pekárny byla dokumentace rovněž zpracovaná J. F. - autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 0601795, pod zakázkovým číslem 4163/11 (dále jen „DUR 2“) a k žádosti o umístění stavby připojení výrobního areálu pekárny na silnici č. I/37 byla předložena dokumentace zpracovaná M. K., autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby, ČKAIT 0701063, pod zakázkovým číslem 11/025 (dále jen „DUR 3“). Na základě včas podaných odvolání žalovaný přezkoumal napadené prvoinstanční rozhodnutí podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Ve věci žádosti o umístění stavby pekárny a změny využití území za účelem jejího umístění Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), opatřením ze dne 24. ledna 2012, č.j. VÚP/3063-2012/5771-2011/bre, oznámil zahájení řízení a nařídil veřejné ústní jednání, jehož konání stanovil na den 6. března 2012. Účastníky řízení upozornil, že mohou k tomuto dni uplatnit své námitky a veřejnost své připomínky. V souvislosti s umístěním stavby připojení ostavby pekárny k silnici č. I/37, učinil tento úkon opatřením ze dne 30. ledna 2012, č.j. VÚP/3800-2012/5834-2011/bre, s termínem konání veřejného ústního jednání rovněž dne 6. března 2012. Na základě uplatněných námitek byl spis doplněn a stavební úřad v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu upozornil opatřeními ze dne 11. dubna 2012, č.j. VÚP/11534-2012/5771-2011/bre a č.j. VÚP/11586-2012/5834-2011/bre, účastníky na to, že mají možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V této fázi územního řízení stavební úřad zjistil, že zemřel jeden z účastníků řízení, a bylo tak třeba zabývat se otázkou právního nástupnictví po zemřelém a jeho nástupci poskytnout tatáž procesní práva, jako ostatním účastníkům řízení. Stavební úřad proto opatřeními ze dne

12. dubna 2012, č.j. VÚP/13734-2012/5771-2011/bre, a č.j. VÚP/13735-2012/55834-2011/bre, opětovně nařídil veřejná ústní jednání s termíny konání 16. května 2012. Před vydáním rozhodnutí ve věci pak stavební úřad umožnil účastníkům řízení ještě vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to podle již výše citovaného § 36 odst. 3 správního řádu, o čemž je uvědomil opatřením ze dne 4. července 2012, č.j. VÚP/24336-2012/4015-2012/bre.

Vzhledem k uvedenému žalovaný konstatoval, že stavební úřad při projednání daného záměru postupoval v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, dále jen „stavební zákon“, který stanoví, že stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejné ústní jednání nejméně 15 dnů předem. Z nařízených ústních jednání stavební úřad pořídil protokol. Dostál rovněž požadavkům stanoveným v § 36 odst. 3 správního řádu.

Při rozhodování o námitkách proti danému záměru vycházel stavební úřad nejen z ustanovení § 2 a § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale také z § 89 odst. 5 stavebního zákona. Dle ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana přírody a krajiny uskutečňována za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoli složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Ochranou přírody a krajiny se podle § 2 citovaného zákona rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Podle § 89 odst. 5 stavebního zákona o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv. Lze konstatovat, že při rozhodování o námitkách stavební úřad vychází z výsledků posuzování záměru, který je povinen učinit podle § 90 stavebního zákona.

Podle § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Stavební úřad dospěl k závěru, že záměr žadatele je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, v souladu s cíli a úkoly územního plánování,

zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, a to z následujících důvodů.

Podle § 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona se územně plánovací dokumentací rozumí zásady územního rozvoje, územní plán a regulační plán.

Pokud se týká zásad územního rozvoje pro území Královéhradeckého kraje, do kterého obec Choustníkovo Hradiště patří, vydalo zastupitelstvo Královéhradeckého kraje „Zásady územního rozvoje Královéhradeckého kraje“ formou opatření obecné povahy dne 8. září 2011, které nabylo účinnosti dne 16. listopadu 2011. Dle těchto „Zásad“ je navrhovaný záměr situován v části území obce Choustníkovo Hradiště, která není výše uvedenými závaznými limity využití území dotčena. Navrhovaný záměr žadatele dostojí i prioritám územního plánování kraje stanoveným v „Zásadách“ pro zajištění udržitelného rozvoje v území, neboť záměr vytváří územní podmínky pro rozvoj ekonomického potenciálu v území obce s vymezenou rozvojovou osou, záměr nekoliduje s tvorbou územních podmínek pro rozvoj dopravní infrastruktury nadmístního významu, záměr nekoliduje s tvorbou podmínek pro rozvoj technické infrastruktury nadmístního významu, záměr nekoliduje s vytvářením územních podmínek pro zajištění kvality života obyvatel v současnosti i v budoucnosti, neboť jednou ze základních kvalit života je dostupnost zaměstnání a záměr žadatele nabízí rozšíření pracovních míst právě v oblasti s poměrně vysokým stupněm nezaměstnanosti obyvatel. Záměr nekoliduje s vytvářením územních podmínek pro zajištění kvality života obyvatel v současnosti i v budoucnosti, neboť je situován v dostatečné vzdálenosti od stávajících staveb určených pro trvalé bydlení, je v souladu s prioritou týkající se ochrany územních podmínek pro zachování potenciálu zemědělství, neboť záměrem žadatele je výrobní areál založený na zpracování zemědělských produktů, záměr není situován do záplavového území a nekoliduje s územními prvky územního systému ekologické stability ani s ochranou životního prostředí a kulturního dědictví.

Ohledně územního plánu žalovaný zjistil, že pro území obce Choustníkovo Hradiště vydalo zastupitelstvo obce Choustníkovo Hradiště dne 26. května 2010 územní plán, který nabylo účinnosti dne 12. června 2010. Jedná se o závaznou územně plánovací dokumentaci zpracovanou pro celé území obce Choustníkovo Hradiště, která stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezuje zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy pro veřejně prospěšné stavby a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů, zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje.

Jak plyne z grafické části „Územního plánu Choustníkovo Hradiště“, záměr žadatele je situován do zastavitelné plochy určené pro VL - výrobu a skladování – lehký průmysl, označené Z10. V textové části je plocha Z10 definována jako plocha nacházející se na jihovýchodním okraji obce při silnici č I/37 v proluce mezi obytnou zástavbou a zemědělským areálem, plocha je vymezena pro lehkou výrobu s napojením na silnici č. I/37 za podmínky, že toto napojení bude projednáno a odsouhlaseno se správcem komunikace. Dále je k ploše Z10 uvedeno, že je určena pro lehkou výrobu, kde se nepředpokládá umístění takových objektů a ploch, které by vyžadovaly opatření proti negativním vlivům dopravy. Žalovaný dále z textové

části zjistil, že plocha VL – výroba a skladování – lehká výroba, zahrnuje zejména pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování. V dané ploše jsou mimo jiné přípustné stavby a zařízení pro lehkou výrobu a skladování a stavby a zařízení pro související dopravní a technickou infrastrukturu. Prostorové regulační prvky zahrnují výškovou regulaci zástavby max. 10 m nad terénem a koeficient zastavění pozemků max. 50 %.

Žalovaný ověřil, že v daném případě je záměr pekárny v souladu s regulativy vymezenými pro danou funkční plochu, neboť se jedná o lehkou výrobu s minimálními negativními vlivy na okolí. Dle žalovaného lze za lehkou výrobu považovat výrobní činnost, která používá malé množství částečně zpracovaného materiálu pro výrobu zboží s relativně vysokou hodnotou na jednotku zboží. Příkladem lehkého průmyslu, respektive lehké výroby, je např. výroba oděvů, obuvi, drobné spotřební elektroniky. Opakem je např. zemědělská, strojnická, chemická výroba, hutnictví. Pekárenství tedy bezesporu spadá do prvně zmíněné kategorie. Záměr žadatele tedy dostojí funkčnímu určení plochy, ve které byl navržen. Zároveň dostojí i prostorovým regulačním prvkům této funkční plochy. Nejvyšší stavbou navrhovaného komplexu staveb je dle dokumentace pro vydání územního rozhodnutí stavba pekárny dosahující nejvyšší svou částí výšky 9,65 m. Maximální výšková regulace v dané funkční ploše je stanovena 10,0 m.

Pokud se týká koeficientu zastavění pozemků, bylo zjištěno, že pozemky dotčené navrhovanou stavbou pekárny (budovami a zpevněnými plochami), které tvoří funkční celek, jsou dle výpisu z katastru nemovitostí následujících výměr - pozemek p.p.č. 1953 je o výměře 12447 m², p.p.č. 1954 je o výměře 17766 m², p.p.č. 1951 je o výměře 2260 m², tj. celkem 32473 m². Z čl. 2 písm. e) souhrnné zprávy DUR 1 žalovaný zjistil, že zastavěnost pozemků je následující. Budova pekárny má výměru 8580 m², budova čistírny odpadních vod, trafostanice a vodní nádrž má výměru 112 m², zpevněné plochy (komunikace) jsou o výměře 5950 m², tj. celkem 14642 m². Z uvedeného vyplývá, že prostorový regulativ týkající se dodržení max. 50% zastavění pozemků je splněn, neboť celková plocha výše uvedených pozemků tvořících jeden funkční celek, na nichž byl záměr (jednotlivé stavby a zpevněné plochy) umístěn, je více než dvojnásobně větší rozlohy, nežli součet půdorysných ploch umístěvaného záměru.

Záměr byl dle požadavků územního plánu Choustníkovo Hradiště projednán s Ředitelstvím silnic a dálnic ČR, jakožto správcem státní silnice č. I/37, které na základě posouzení uvedeného záměru vydalo dne 2. června 2011 pod č.j. 622/PJ/2011 souhlas s napojením.

Vzhledem k uvedenému nezbylo, než konstatovat, že záměr je v souladu se „Zásadami“ i s územním plánem obce Choustníkovo Hradiště. Regulační plán pro dané území zpracován není. Územní plán prověřil možnost umístění dané stavby v předmětném území, když je vymezil pro stavby pro lehkou výrobu, a to v procesu územního plánování, za účasti dotčených orgánů a veřejnosti. Žalovaný nemá pochyb, že stavba naplňuje požadavky § 90 písm. a) a b) stavebního zákona.

Stavební úřad dále zjistil, že záměr vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu, jak vyžaduje § 90 odst. c) stavebního zákona. Záměr žadatele je v souladu s obecnými požadavky na využívání území, jež jsou zakotveny

ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), neboť je situován do funkčních ploch v souladu se stanovenými regulativy, stavební pozemek byl vymezen tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním a základovými poměry umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby pro navrhovaný účel a byl dopravně napojen na veřejně přístupnou komunikaci (§ 20 odst. 4). Stavební pozemek byl vymezen tak, aby bylo zajištěno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití tohoto pozemku dle příslušných normových předpisů (§ 20 odst. 5), aby bylo zajištěno z hlediska místních poměrů vsakování a odvádění srážkových vod (§ 20 odst. 5) a zajištěno nakládání s odpady a odpadními vodami dle požadavků zvláštních právních předpisů (§ 20 odst. 5). Stavba pekárny je navržena tak, aby bylo umožněno její napojení na potřebné sítě dopravní a technické infrastruktury (§ 23), stavba (vyjma staveb technické infrastruktury) je navržena tak, aby žádná její část nepřesahovala na sousední pozemky ve vlastnictví třetích osob (§ 23), umístěním stavby není znemožněna zástavba sousedních pozemků určených územním plánem Choustníkovo Hradiště k zastavění (§ 23), stavba je navržena mimo souvislou zástavbu a splňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, veterinární, památkové péče, požární ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí (§ 23), navrhovaná změna využití území ve smyslu terénních úprav za účelem osazení navrhované stavby pekárny je ve vztahu k ochraně životního prostředí, krajinného rázu a požadavkům urbanistickým, architektonickým a památkové péče zanedbatelného charakteru.

Pokud se týká požadavků § 90 písm. d) stavebního zákona, stavební úřad dospěl k závěru, že záměr je navržen tak, aby mohl být napojen na veškeré potřebné sítě technického vybavení. Jako součást stavby pekárny je navržena nová vodovodní přípojka z obecního vodovodu, nová dešťová kanalizace, nová splašková kanalizace se zaústěním přes nově realizovanou čistírnu odpadních vod do obecní kanalizace, nový kabelový rozvod vysokého napětí, včetně trafostanice, nová STL plynovodní přípojka, nová přípojka sdělovacího kabelu. Dopravní napojení je zajištěno výrokem III. prvoinstančního správního rozhodnutí. K napojení na potřebné sítě technického vybavení byla získána potřebná vyjádření, respektive souhlasy vlastníků (správců) těchto sítí, které stavební úřad zapracoval do výroku společného rozhodnutí a jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu.

Na základě požadavků § 90 písm. e) stavebního zákona stavební úřad dále ověřil, že záměr žadatele je v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů, se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Na základě tohoto ustanovení byl záměr projednán se všemi dotčenými orgány, jejichž vyjádření a stanoviska nejsou záporná ani protichůdná. Jednotlivé podmínky či požadavky těchto dotčených orgánů byly zapracovány do rozhodnutí vydaného ve společném řízení. V průběhu územního řízení nebyl shledán nesoulad navrhovaného záměru s veřejným zájmem chráněným zvláštními právními předpisy.

Žalovaný poznamenal, že stavební úřad disponuje odbornou znalostí pouze na úseku stavebního zákona. Zbylou škálu odborných kompetencí představují dotčené orgány správy, které stavební úřad doplňují. Nejsou v pozici účastníků řízení, nýbrž zaujímají zvláštní postavení. Podstatou tohoto postavení je odborná pomoc

stavebnímu úřadu, který územní řízení vede, a dále hájení veřejných zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek, rozhodnutí atd., jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují k umístění stavby do území. Stavební úřad je jejich stanovisky vázán (§ 4 odst. 2 stavebního zákona a § 149 odst. 1 správního řádu), neboť sám nedisponuje jednak působností, jednak odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené orgány státní správy. Stavební úřad plní v tomto ohledu roli „koordinátora“ a jeho úlohou je zajistit soulad mezi jednotlivými stanovisky. Cílem popsaného systému vztahů stavebního úřadu a dotčených orgánů státní správy je zajistit komplexní posouzení návrhu na vydání územního rozhodnutí.

To stavební úřad zabezpečil, když daný záměr konfrontoval s požadavky příslušných zvláštních právních předpisů, a to zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, zákona o ochraně ovzduší, zákona o pozemních komunikacích, zákona o ochraně veřejného zdraví, zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákona o ochraně přírody a krajiny, vodního zákona, zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů a zákona o odpadech. Za tím účelem opatřil potřebná vyjádření, stanoviska a závazná stanoviska. Nebyl shledán nesoulad navrhovaného záměru s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními právními předpisy. Na základě tohoto komplexního posouzení stavební úřad uzavřel, že záměr je v souladu s požadavky § 90 písm. e) stavebního zákona. Stavební úřad posoudil záměr žadatele podle ustanovení § 90 stavebního zákona v celém rozsahu a žalovaný nebyl shledán nedostatek v posuzování záměru žadatele ani v úvahách s tímto posouzením spojených. Ty stavební úřad uvedl do odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu a proto žalovaný jeho závěry akceptoval.

Záměrem není ohrožena ochrana přírody a krajiny, tudíž zájmy odvolatelů, tj. občanských sdružení AKÁT a Pekaři – severovýchod. V průběhu řízení pak nebyly uplatněny námitky jiných účastníků územního řízení, nežli námitky zmíněných ekologických občanských sdružení.

V souvislosti s přezkoumáváním správnosti napadeného rozhodnutí a jeho souladu s právními předpisy žalovaný dále zjistil, že výroky předmětného územního rozhodnutí odpovídají požadavkům § 92 odst. 1 stavebního zákona a obsahují náležitosti stanovené § 9 a § 10 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Součástí společného rozhodnutí je 7 grafických příloh odpovídajících požadavkům § 9 odst. 5 a § 10 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., které obsahují výkres současného stavu území se zakreslením stavebního pozemku, umístění záměru s vyznačením jeho vazeb a vlivů na okolí, vzdálenosti od hranic pozemků. Ve výrocih prvoinstančního rozhodnutí bylo rozhodnuto o všech uplatněných námitkách, o důvodech rozhodnutí je pojednáno v jeho odůvodnění.

Žalovaný se odvolacími námitkami pečlivě zabýval a podrobně se s nimi vypořádal na třetí až patnácté straně žalovaného rozhodnutí. Shledal je nedůvodnými, když po konfrontaci všech výše uvedených skutečností ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu dospěl k závěru, že stavební úřad naplnil své procesní povinnosti spočívající v povinnosti věc řádně projednat s účastníky řízení. Výroková část rozhodnutí má oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spisovém materiálu. Stavební úřad posoudil záměr žadatele podle ustanovení § 90 stavebního zákona a žalovaný se s jeho závěry ztotožnil.

Dle žalovaného je část žaloby rozporná, když v ní žalobce jednak namítá nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání jeho námitek, na druhou stranu uvádí, že žalovaný námitky věcně vypořádal. Pokud pak označil některé z námitek za námitky, které nespádají do kategorie ochrany přírody a krajiny (viz odvolací námitky týkající se technologické části, respektive technologie stavby, parametrů pekárenské výroby, parkování vozidel, stavebně technického napojení novostavby pekárny na silnici č. I/37, nesouladu s územním plánem a další), přesto se jimi žalovaný zabýval a v obsahu žalovaného rozhodnutí se k nim obsáhle vyjádřil.

K námitce ohledně technologie stavby žalovaný v žalovaném rozhodnutí předně poukázal na přílohu č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., která stanoví obsah a rozsah dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby (DUR). V souhrnné zprávě DUR mají být dle čl. 3 obsaženy základní údaje o provozu, popřípadě výrobním programu a technologii.

Žalovaný ze souhrnné zprávy DUR 1 pro stavbu pekárny, zpracované J. F. - autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 0601795, pod zakázkovým číslem 4163/11, zjistil, že základní údaje o provozu, tedy požadavky dle přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., čl. 3 souhrnné zprávy, jsou obsaženy na str. 33 až str. 42, když je v této části DUR 1 uveden stručný popis jednotlivých provozů, předpokládané kapacity provozu a výroby, popis technologií a výrobního programu, návrh řešení dopravy v klidu, odhad potřeby materiálů a surovin, řešení likvidace odpadů nebo jejich využití, odhad potřeby vody a energií pro výrobu, řešení ochrany ovzduší, ochrany proti hluku a ochrany stavby před vniknutím nepovolaných osob.

K rozsahu údajů o provozu a výrobním programu žalovaný uvedl, že technologická část stavby bude podrobně popsána v projektové dokumentaci, tj. v projektové dokumentaci zpracované pro stavební řízení. Nedílnou součástí této projektové dokumentace je totiž dle čl. 12 souhrnné technické zprávy, přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“), právě podrobný popis toho, k čemu námitka žalobce směřuje, tj. podrobný popis účelu, funkce, kapacity a hlavních technických parametrů technologického zařízení, popis technologie výroby, údaje o počtu pracovníků, o spotřebě energií, bilanci surovin, materiálů a odpadů, řešení technologie dopravy, apod. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že občanská sdružení mají právo na účastenství i ve stavebním řízení, tedy že zájmy na úseku ochrany přírody a krajiny bude moci žalobce (za současného splnění všech zákonných podmínek) hájit i v dalším stupni projednání (ve stavebním řízení), a to již na základě podrobnější projektové dokumentace.

Žalovaný zároveň poznamenal, že každý jednotlivý stupeň dokumentace (tj. územně plánovací dokumentace, dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, projektová dokumentace pro vydání stavebního povolení, či prováděcí projektová dokumentace apod.) se zpracovává v podrobnosti, která je potřebná pro posouzení záměru v té které úrovni jejího projednávání. Pokud by v každé z těchto uvedených dokumentací měl být záměr dopracován do všech jednotlivých podrobností, pozbylo by uvedené členění dokumentací a projednání záměru v jednotlivých stupních řízení logiky stavebního zákona.

Obdobně žalovaný argumentoval i k odvolací námitce, že DUR 1 neobsahuje podrobný popis nakládání s odpady. Odkázal na přílohu č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., čl. 3 písm. f) souhrnné zprávy a konstatoval, že v této části DUR 1 bylo pojednáno jak o odpadu vzniklém při výstavbě, při provozu, tak o odpadu komunálním, přičemž obdobně jako u technologie stavby bude problematika nakládání s odpady nadále řešena v projektové dokumentaci zpracované ke stavebnímu řízení, a to na základě požadavků přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., čl. 12 písm. e) souhrnné zprávy.

V záležitosti odpadového hospodářství a požadavků zákona o odpadech bylo dotčeným orgánem, tj. Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem, odborem životního prostředí, ve stanovisku ze dne 21. října 2011, č.j. OŽO/38348-11/4877-2011/spl, uvedeno, že k nakládání s odpady tak, jak je zaznamenáno v dokumentaci k územnímu řízení, nemá námitek.

K námitce ohledně nárůstu dopravního zatížení poukázal žalovaný na skutečnost, že k záměru předložil navrhovatel Rozptylovou studii č. 543/1/2011, zpracovanou společností BIOANALYTIKA CZ, s.r.o., Píšťovy 820, 537 01 Chrudim a Akustickou studii zak. č. 5026 11 103, zpracovanou společností Vodní zdroje Ekomonitor spol. s.r.o., Píšťovy 820, 537 01 Chrudim. Na základě podrobných výpočtů uvedených ve zpracované akustické studii vyplynulo, že navýšení hladin hluku z liniových zdrojů vlivem realizace záměru je nezhodnotitelné, neboť i v případě nerealizace záměru lze očekávat překračování limitních hladin akustického tlaku z liniových zdrojů v době noční. Vlivem provozu liniových zdrojů hluku hodnoceného záměru by tedy nemělo dojít k hodnotitelnému ovlivnění nejbližších chráněných venkovních prostor staveb pro bydlení. Vzhledem k samotné variabilitě dopravy v rámci dní v týdnu a ročních období (sezónní práce), bude navýšení hluku způsobené dopravou související s hodnoceným záměrem vzhledem k celkové dopravě na komunikaci č. I/37 v Choustníkově Hradišti nevýznamné. Dále byly v akustické studii vyhodnoceny stacionární zdroje hluku s výsledkem, že vlivem provozu stacionárních zdrojů hodnoceného záměru (tj. výrobního areálu pekárny) by nemělo dojít k negativnímu (tj. nadlimitnímu) ovlivnění nejbližších chráněných venkovních prostor staveb pro bydlení v době denní i noční. Na základě uvedeného vyhodnocení bylo shledáno, že navrhovaný záměr s sebou do území nepřinese negativní vlivy z dopravy.

O nedůvodnosti námítky týkající se nárůstu dopravního zatížení a jeho dopadu na životní prostředí svědčí i souhlasná závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje, jakožto orgánu ochrany zdraví, vydaná na základě zákona č. 258/2000 Sb. dne 9. listopadu 2011 pod č.j. s-khshk 30706/2011/2/hok.tu/čer, a dne 5. března 2011 pod č.j. s-khshk

5170/2012/2/hok.tu/čer, a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 25. listopadu 2011, č.j. 19327/ZP/2011-Ja-5, který vyslovil s umístěním stavby pekárny souhlas z hlediska ochrany ovzduší na základě zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění účinném v době zahájení územních řízení.

Neoprávněnou shledával žalovaný rovněž námitku o nesouladu záměru s územním plánem obce Choustníkovo Hradiště, a to zdůvodň, které ve svém vyjádření podrobně popsal a jež odpovídá obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

K námitce, že napojením záměru na silnici č I/37 nebudou dodrženy příslušné stavebně technické normy, žalovaný uvedl, že tato část žaloby je zcela nekonkrétní, když v ní není uvedeno, jakou konkrétní ČSN má žalobce na mysli a v čem spatřuje rozpor záměru s ní. Žalovaný k tomu dodal, že účelem územního řízení je umístění stavby v území, čímž je míněno prověření možnosti existence stavby v navrhovaném místě, a to zejména z hlediska požadavků územního plánování, charakteru území, ochrany architektonických a urbanistických hodnot v území, požadavků stavebního zákona, prováděcích vyhlášek v rozsahu umístování staveb, dále v souvislosti s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a požadavky zvláštních právních předpisů. Účelem územního řízení není podrobně prověřovat a hodnotit stavebně technické řešení stavby. Tyto otázky spadají do navazujícího stavebního řízení, přičemž stavebně technické řešení stavby je zobrazeno v projektové dokumentaci přikládané k žádosti o stavební povolení v rozsahu požadavků přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb.

Krom toho jsou pozemní komunikace chráněny zákonem o pozemních komunikacích. Jejich připojování je upraveno v zákoně o pozemních komunikacích, přičemž podle jeho § 10 odst. 4 písm. a) rozhoduje o připojení dálnice, silnice nebo místní komunikace k jiné pozemní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení příslušný silniční správní úřad, který si před vydáním povolení vyžádá souhlas vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie.

Podle § 40 odst. 3 písm. d) zákona o pozemních komunikacích je tímto silničním správním úřadem v daném případě Krajský úřad Královéhradeckého kraje, který připojení novostavby pekárny účelovou komunikací k silnici č. I/37 povolil rozhodnutím ze dne 18. srpna 2011, č.j. 11403/DS/2011/Zav, a to po předchozím souhlasu Ředitelství silnic a dálnic ČR, jakožto vlastníka silnice č. I/37. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že s připojením účelové komunikace k silnici č. I/37 souhlasil dotčený orgán hájící zájmy na úseku pozemních komunikací. Stavba tedy byla umístěna za součinnosti dotčeného orgánu disponujícího odbornou znalostí v oblasti pozemních komunikací.

Vzhledem k výše uvedenému shledal žalovaný žalobní námitky nedůvodnými. Se všemi z nich se vypořádal v odvolacím řízení, a to včetně námitek žalobce netýkajících se ochrany přírody a krajiny. Znovu poznamenal, že žalobce v odvolacích ani žalobních námitkách neuvedl ve smyslu § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny žádné konkrétní skutečnosti, kterými by dle jeho názoru mělo dojít k narušení ochrany volně žijících živočichů, planě rostoucích rostlin a jejich

společenstev, nerostů, hornin, paleontologických nálezů a geologických celků, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Účast občanských sdružení ve správních řízeních je přitom založena právě na ochraně přírody a krajiny, jak ji definuje citovaný § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Hlediska stanovená pro posouzení záměru žadatele v územním řízení v § 90 stavebního zákona byla ve vztahu k dané věci posouzena stavebním úřadem v celém rozsahu a na základě všech zákonem stanovených podkladů. Záměr není v rozporu se zájmy chráněnými zvláštními právními předpisy, jak vyplynulo ze součinnosti stavebního úřadu s dotčenými orgány. Stavební úřad dostal v odůvodnění svého rozhodnutí požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. Jeho závěr, že záměr žadatele je v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona, žalovaný akceptoval.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení, označená v záhlaví rozsudku č. 1 (obchodní společnost BEAS, a.s.), se vyjádřila k žalobě podáním ze dne 6. 5. 2013. V něm se předně dotýkala otázek týkajících se správného označení žalobce a s odkazem na stanovы občanského sdružení Pekaři – severovýchod zpochybňovala jeho postavení coby účastníka řízení odvozujícího své účastenství od zákona o ochraně přírody a krajiny. Namítala totiž, že jeho hlavním účelem je prosazování oprávněných zájmů členů sdružení v pekařském, cukrářském a jiných souvisejících oborech vůči vnějšímu prostředí, vůči orgánům státní, místní správy a samosprávy a dále vůči hlavním odběratelským a dodavatelským subjektům a teprve poté jde o činnost sdružení vykonávanou za účelem ochrany životního prostředí, ochrany přírody a krajiny. Na dalších okolnostech (změny stanov) demonstrovala přerod uvedeného sdružení ve sdružení hájící zájmy na úseku ochrany životního prostředí, ochrany přírody a krajiny. Zpochybňovala přitom i postupy Ministerstva vnitra při změně stanov a jejich registraci. Skutečným cílem žalobce není podle osoby zúčastněné na řízení ochrana přírody a krajiny, nýbrž zabránění výstavby pekárny BEAS z konkurenčních důvodů (problémy se zaměstnaností a odbytem). Své přesvědčení dovozovala ze zpráv uvedených v ČT 1 a skutečnosti, že v průběhu let 2010 a 2011 žalobce (občanské sdružení Pekaři – severovýchod) nepodal v jiných územních či stavebních řízeních žádné připomínky. S výjimkou právě dané věci.

A osoba zúčastněná na řízení pokračovala, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. [7 As 25/2012-21](#): „Pokud by se pak v konkrétním řízení objevovaly snahy určitých subjektů opakovaným zakládáním provázaných občanských sdružení mařit průběh řízení a bez věcného důvodu řízení prodlužovat, fakticky s cílem zabránit realizaci záměru, ačkoli pro to nejsou z pohledu zájmů ochrany přírody a krajiny věcné důvody, je na místě takovým sdružením odepřít jejich takto šikanózně uplatněná procesní práva s poukazem na zákaz zneužití práva.“ Právě proto by se měl krajský soud podle ní nejdříve zabývat, jako předběžnou otázkou, zda je žalobce

skutečně sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (§ 70 zák. č. 114/1992 Sb.) a naplňuje tak požadavek zákona, aby se mohl stát účastníkem řízení, případně zvážit i odeření jeho šikanózně uplatňovaných procesních práv s poukazem na zákaz zneužití práva.

Námítky uplatněné žalobcem označila za nepřezkoumatelné a zmatečné. Poukazovala na celou řadu vad žaloby, byť odstranitelných k výzvám soudu, které ztěžují a prodlužují řízení o žalobě (nezaplacení soudního poplatku, neoznačení osob zúčastněných na řízení, obecnost žalobních důvodů, nepodložení žalobních tvrzení důkazy). Žalobce v čl. I žaloby nespecifikuje, čemu konkrétně nerozuměl, vzhledem k tomu, že v textu žaloby není přesně vymezeno, s čí námitkou se správní orgán vypořádával či na jaké části svých námitek nenašel v žalovaném rozhodnutí odpovědi. Naopak stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí o uplatněných námitkách vysvětlil, jakými úvahami se při rozhodování o nich řídil, která ustanovení právních předpisů a rozhodnutí soudů vzal při svém rozhodování v potaz (viz strany 49-52 rozhodnutí) a až poté se zabýval jednotlivými námitkami jmenovitě. Všechny řádně odůvodnil s poukazem na to, z jakého skutkového stavu vycházel a jaké právní předpisy použil. Žalovaný jasně vysvětlil, proč se námitkami žalobců zabýval společně (viz třetí a čtvrtá strana žalovaného rozhodnutí).

V žalobě se opakují jen obecná tvrzení, která je obtížné přezkoumat, žalobní námítky nejsou vždy konkrétní a srozumitelné, a proto pak na ně nelze ani očekávat konkrétní odpovědi. Žalobce napadá zákonnost rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, neuvádí ovšem, v čem žalovaný pochybil a které konkrétní vady orgánu prvního stupně nenapravit. Údajný vadný postup je pouze prohlašován, žalobce však již neuvádí, které z ustanovení stavebního zákona či správního řádu bylo porušeno. Žalobce tak opakuje pochybení, které uplatňoval v prvoinstančním i druhoinstančním řízení, neuvádí však dostatečně konkrétně, v čem podle něj spočívají vady územních řízení, jaké to mohlo mít dopady na zájmy ochrany krajiny a přírody a co by měly stavební úřady učinit, aby byly důkazy o ohrožení zájmů, které chrání, dostatečné.

V těchto souvislostech osoba zúčastněná na řízení zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č.j. 5 A 137/2000 – 37, dotýkající se otázek rozsahu práv žalobce s ohledem na to, že jeho účastenství je založeno na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dodala, že žalobce tvrdí, že nemohl účinně chránit zájmy ochrany přírody a krajiny, když z předložené projektové dokumentace nelze dovodit, jaký dopad by měla případná realizace záměru na volně žijící živočichy....., že nebyl záměr „nové technologie pečení“ nijak specifikován..., zpochybňuje, že byly splněny podmínky ustanovení § 90 stavebního zákona, ale neuvádí v čem. To, že se zajímá zejména o „novou technologii pečení“, napovídá spíše tomu, že má profesní zájem a ochrana krajiny přírody je jen zástěrkou jeho zájmu. I zde je odůvodnění těchto žalobních bodů nekonkrétní a z textu žaloby není, v návaznosti na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů patrné proč rozhodnutí nemá obstát.

Závěrem osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že žalobce na odborné úrovni nevyvrátil stanoviska dotčených orgánů státní správy, hájících veřejné zájmy a že žalobce může své zájmy hájit ještě v následném stavebním řízení.

V dopisu ze dne 25. 9. 2013 pak krajskému soudu sdělila, že stavební úřad vydal dne 23. 9. 2013, pod č.j. VÚP/28907- 2013/287 6- 2013/ bre stavební povolení pro novostavbu pekárny BEAS a že jsou již pravomocná některá rozhodnutí. Z nich uvedla rozhodnutí vodoprávního úřadu Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 28. 3. 2013, č.j. OŽP/33789-13/922-2013/sea, jímž byla povolena stavba vodního díla „ČOV SC 700 EO, lapač tuků a splašková kanalizace a rozhodnutí ze dne 28. 3. 2013, č.j. : OŽP/3 381- 2013/ 922- 2013/sea, o povolení k vypouštění odpadních vod do veřejné kanalizace. Dodala, že Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako příslušný speciální stavební úřad, vydal dne 2. 3. 2013 stavební povolení pro připojení výrobního areálu na silnici č. I/37 a že firmou COLAS CZ byly zahájeny práce na rozšíření komunikace č. I/37 a vybudování sjezdu (dle pravomocných stavebních povolení).

V dalším dopisu ze dne 15. 9. 2013 se osoba zúčastněná na řízení vracela ke vztahům ve sdružení žalobce (viz již výše) a zmiňovala jeho kroky s cílem zabránit zamýšlené výstavbě, včetně podání k Evropské komisi do Bruselu, v důsledku čehož dochází k prodlužování administrativního procesu přidělování dotačních prostředků.

IV. Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl ve výzvě poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Vzhledem k pochybnostem osoby zúčastněné na řízení, označené shora č. 1, zda-li je žalobce vůbec aktivně legitimován k podání žaloby, zabýval se krajský soud předně touto otázkou. Ve shodě s orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení přitom dospěl k závěru, že žalobce byl účastníkem předmětného územního řízení, a to jako osoba, o které to podle § 85 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“), stanoví zvláštní právní předpis, konkrétně zákon ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a to v § 70 odst. 2. Žalobce je občanským sdružením založeným i za účelem ochrany přírody a krajiny a je zcela nerozhodné, zda vedle toho vykonává i jinou činnost, respektive v jakém vzájemném poměru. Byl proto i aktivně legitimován k podání dané žaloby.

Krajský soud musí předně připomenout, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které jsou výslovně uvedeny v žalobě (viz § 71 odst. 1 písm. d/

s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dále platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude krajský soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud též dodává, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument účastníků (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení - srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k samotnému přezkumu.

Žalobce předně tvrdil nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti, kterou spatřoval ve skutečnosti, že jím bylo rozhodnuto o odvolání dvou účastníků takřkajíc společně, takže prý není možno zjistit, s jakou odvolací námitkou, kterého účastníka, se žalovaný na konkrétních místech odůvodnění vypořádával. V důsledku toho údajně nenachází odpovědi na některé části svých námitek.

Krajský soud by měl tuto námitku za relevantní v případě, pokud by z rozhodnutí nebylo možno jednoznačně dovodit, z jakého právního názoru správní orgán při rozhodování vycházel, podle jakých právních předpisů věc a odvolání žalobce posuzoval nebo pokud by odůvodnění jeho rozhodnutí bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních námitek uplatněných odvolateli. Nic takového ale krajský soud nezjistil a dlužno dodat, že žalobce zůstal v tomto směru velmi kusý. Neuvedl totiž jedinou námitku, případně její část, na kterou by mu nebylo v žalovaném rozhodnutí odpovězeno a nebylo povinností soudu v tomto směru vyhledávat pro tvrzení žalobce důkazy. Přesto krajský soud nahlédl do odvolání žalobce ze dne 23. 8. 2012 (v podstatě jde o námítky na jednom listu formátu A4, po odečtení hlavičky - obrázku Pekaři, severovýchod a adresy) a musel konstatovat, že se žalovaný s jeho námitkami vypořádal řádným způsobem. Byť by jistě bylo přehlednější vypořádat námítky jednotlivých odvolatelů zvlášť, jsou-li obsahově totožné, není vadou řízení, jsou-li vypořádány společně.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách žalobce. Tento žalobní bod souvisí s předchozí žalobní námitkou a třeba konstatovat, že i on je koncipován v obecné rovině. Žalobce neuvádí jedinou konkrétní námitku ze svého odvolání, o níž by bylo rozhodnuto nepřezkoumatelným způsobem. Zmiňuje jen zamítnutí námítka č. 3 na straně 69 rozhodnutí stavebního úřadu s tím, že rozhodnutí o ní není odůvodněno v tom směru, proč by neměla souviset s ochranou přírody a krajiny. Zmiňuje ustanovení § 89 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad rozhoduje o námitkách účastníků řízení a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č.j. 5 A 137/2000-37, s tím, že: „S jednotlivými námitkami se musí stavební úřad vypořádat v odůvodnění územního rozhodnutí, přičemž pokud tak neučiní v dostatečném rozsahu, zatíží své rozhodnutí vadou. Nelze však hovořit o nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí, neboť ta se může vztahovat pouze k hlavnímu výroku a spočívá v nesrozumitelnosti, anebo nedostatku důvodů.“

Stavební úřad i žalovaný podle žalobce tím, že neodůvodnili, proč námítka žalobce nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny, zatížili svá rozhodnutí vadou. Nepostačuje totiž pouze to konstatovat, ale je třeba takový závěr i odůvodnit. K tomu zmiňoval dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č.j. 7 As 25/2012-21.

Třeba znovu opakovat, že i v tomto případě jde o námitku zcela obecnou, že z ní lze konkrétně dovodit snad jen to, že žalobci nebylo vysvětleno, proč určité jeho námítka nebyly orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení považovány za námítka, jež by souvisely s ochranou přírody a krajiny. Protože oprávněnost této námítka žalobce demonstroval na způsobu rozhodnutí stavebním úřadem o námitce č. 3, uvádí jeho důvody dále krajský soud v úplném znění:

„K zamítnuté námitce 3: „S ohledem na název stavby a zdůraznění nových technologií jsme předpokládali, že součástí projektové dokumentace bude nové technologické vybavení dostatečně řešeno a popsáno, nové technologie nejsou v projektové dokumentaci uvedeny a z tohoto důvodu ani nelze přezkoumat dopad nové technologie na životní prostředí a okolí stavby.“

Stavební úřad se obsahem této námitky podrobně zabýval, přičemž dospěl k následujícímu:

Dokumentace pro vydání územního rozhodnutí obsahuje všechny předepsané náležitosti, svým obsahem dostojí požadavkům vyhlášky číslo 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření zejména příloze č. 4 a 6. Tato byla zpracována osobou oprávněnou k této činnosti J. F. – ČKAIT - 0601795 v požadovaném členění a v přehledné i srozumitelné formě.

Každý jednotlivý stupeň dokumentace (tj. územně plánovací dokumentace, dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, projektová dokumentace pro vydání stavebního povolení, či prováděcí projektová dokumentace apod.) se zpracovává v podrobnosti, která je potřebná pro posouzení záměru v daném stupni jeho projednání. Pokud by v každé z těchto uvedených dokumentací měl být záměr dopracován do všech jednotlivých podrobností, pozbylo by uvedené členění dokumentací a projednání záměru v jednotlivých stupních logiky stavebního zákona.

Dokumentace pro vydání územního rozhodnutí je zpracována, mimo jiné, i za účelem posouzení případných negativních vlivů či možných dopadů navrhovaného záměru v území na okolí, ale jen v podrobnostech dle příslušné prováděcí vyhlášky. Za tímto účelem byly před a v průběhu zpracování této dokumentace vyhotoveny odborné studie a odborná posouzení:

- Rozptylová studie č. 543/1/2011 zpracovaná spol. BIOANALYTIKA, s.r.o.
- Odborný posudek č. 543/2/2011 zpracovaný spol. BIOANALYTIKA, s.r.o.
- Posudek o stanovení radonového indexu pozemku č. 077/11 zpracovaný D. S.,
- Stavebně-Geologická rešerše zpracovaná P. Č.
- Akustická studie z.č. 5026 11 103 zpracovaná spol. Vodní zdroje Ekomonitor spol. s.r.o.

Na základě podrobného posouzení záměru v rozptylové studii vyplynulo, že imisní limity pro NO₂ nejsou v posuzované lokalitě v současné době překračovány a nebudou také překračovány v důsledku provozu posuzovaných spalovacích zdrojů.

Na základě podrobných výpočtů uvedených ve zpracované akustické studii vyplynulo, že navýšení hladin hluku z liniových zdrojů vlivem realizace záměru je nezhodnotitelné, neboť i v případě nerealizace záměru lze očekávat překračování limitních hladin akustického tlaku z liniových zdrojů v době noční. Vlivem provozu liniových zdrojů hluku hodnoceného záměru by tedy nemělo dojít k hodnotitelnému ovlivnění nejbližších chráněných venkovních prostor staveb pro bydlení. Vzhledem k samotné variabilitě dopravy v rámci dní v týdnu a ročních období (sezónní práce), bude navýšení hluku způsobené dopravou související s hodnoceným záměrem vzhledem k celkové dopravě na I/37 v Choustníkově Hradišti nevýznamné.

Dále jsou v akustické studii vyhodnoceny stacionární zdroje hluku s výsledkem, že vlivem provozu stacionárních zdrojů hodnoceného záměru (tj. výrobního areálu pekárny) by nemělo

dojít k negativnímu (tj. nadlimitnímu) ovlivnění nejbližších chráněných venkovních prostor staveb pro bydlení v době denní i noční.

Z obsahu těchto odborných prací, které jsou součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, neboť zpracovatel dokumentace pro vydání územního rozhodnutí z výsledků těchto odborných prací při navrhování záměru v území vycházel, vyplývá, že navrhovaný záměr v území dle uvedených parametrů nemůže mít negativní vliv na okolí nad přípustnou mírou. Se závěry zpracovaných odborných posudků se stavební úřad ztotožnil.

Je třeba si uvědomit, že každá nová stavba realizovaná v jakémkoli území představuje více či méně zásah do pokojného stavu v území a do životního prostředí. Právě za účelem prvotního posouzení případných negativních vlivů budoucích záměrů jsou pořizovány územní plány, ve kterých jsou po podrobném posouzení všech příslušných dotčených orgánů hájících veřejný zájem ve všech pro společnost nezbytných odvětvích a za účasti široké veřejnosti vymezovány plochy pro budoucí záměry a to i pro ty, u kterých se možné negativní vlivy na okolí předpokládají. Vydaný územní plán představuje společenskou smlouvu o tom, jakým směrem a v jakých regulích se daná obec bude dále rozvíjet. V případě, že v územním plánu obce Choustníkovo Hradiště byla po dohodě s dotčenými orgány, obcí a veřejností vymezena zastavitelná plocha pro situování záměru, který je možno podřadit do kategorie lehké výroby, znamená to, že umístění takového záměru již bylo závazně dohodnuto v procesu pořizení územního plánu. Dále je třeba zdůraznit, že vymezení zastavitelné plochy, do níž je uvedený záměr situován, bylo v procesu územního řízení z hlediska ochrany přírody a krajiny kladně posouzeno ze všech hledisek a na všech příslušných stupních správních orgánů (MěÚ Dvůr Králové nad Labem – koordinované stanovisko ze dne 3.11.2009 pod č.j.OŽP/42302-09/4593-2009/spi, KÚ KH kraje - stanovisko ze dne 14.12.2009 pod č.j. 20168/UP/2009/Pan).

Technologická část bude podrobně popsána v projektové dokumentaci k tomuto účelu určené, tj. v projektové dokumentaci zpracované pro navazující stupeň projednání záměru v území, tj. ve stavebním řízení. Nedílnou součástí této projektové dokumentace je mimo jiné dle bodu č. 12 Souhrnné technické zprávy dle Přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb právě podrobný popis toho, k čemu námitka občanského sdružení směřuje, tj. podrobný popis účelu, funkce, kapacity, technologie a hlavních parametrů technologických zařízení. Z nejnovější judikatury správních soudů vyplývá, že ekologická občanská sdružení mají právo na účastenství i ve stavebním řízení, tedy zájmy na úseku ochrany přírody a krajiny budou moci jakožto účastníci (za současného splnění všech zákonných podmínek) hájit i tomto v dalším stupni projednání na základě podrobnější projektové dokumentace.

Žádný z občanů obce Choustníkovo Hradiště či z vlastníků nemovitostí v daném území, jejichž práv a zejména životních podmínek by se navrhovaný záměr v území mohl dotýkat nejvíce, ve vztahu k tomuto neuplatnil v procesu pořizení územního plánu ani v rámci územního řízení jedinou připomínku či námitku.“

S ohledem na výše uvedené nemůže snad žalobce myslet svá tvrzení o tom, že se jak stavební úřad, tak žalovaný řádně nezabývali jeho námitkami, že pouze proklamují, že nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny, vážně. Oni totiž dokonce přezkoumali uplatněné námitky žalobcem způsobem, jako by šlo o námitky kteréhokoliv jiného účastníka řízení, ne jen účastníka odvíjejícího své účastenství od zákona o ochraně přírody a krajiny, a to podrobným a vyčerpávajícím způsobem. Z tohoto pohledu je pak nerozhodné, zda o týchž námitkách zároveň prohlásili, že

nesouvisejí s ochranou přírody a krajiny. Byly totiž přezkoumány i tak nadstandardním způsobem, nad rámec procesních práv žalobce. A pokud jde o uvedenou námitku č. 3, rovněž krajský soud je přesvědčen o tom, že ta s procesními právy žalobce nesouvisí, zvláště když požadavky v ní na dokumentaci neodpovídají dané úrovni řízení o záměru žadatele (o tom ještě dále).

Třeba též poznamenat, že byť žalobce brojí proti neuznání jeho námitek jako námitek souvisejících s ochranou přírody a krajiny, ve svém odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí toto vůbec nezmiňuje. Pokud pak odkazuje na straně čtvrté dole žaloby na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č.j. 5 A 137/2000-37, a cituje z něho, dlužno poznamenat, že uvedená část textu není autentická, je volným výkladem, ale zejména nemá dopady na danou věc.

Být tedy lze samozřejmě souhlasit se žalobcem v tom, že každý výrok rozhodnutí musí být řádně odůvodněn, tedy i výroky o zamítnutých námitkách, třeba konstatovat, že orgány veřejné správy zúčastněné na územním řízení se s touto povinností vypořádaly způsobem, který se procesních práv žalobce nijak nedotkl. Námitky přezkoumaly a výroky o nich odůvodnily v celém rozsahu. Stojí přitom jistě za zmínku, že v následujícím třetím žalobním bodu, v němž vytyká žalovanému rozhodnutí nesprávné právní posouzení jednotlivých odvolacích námitek, žalobce připouští, že „oba správní orgány zároveň přistoupily k jistému způsobu věcného vypořádání jeho námitek z hlediska dodržení zákonnosti. Tedy kromě výše uvedené námitky č. 3“ (viz výše).

Žalobce dále namítal nesprávnou aplikaci právních předpisů žalovaným při posuzování jeho odvolacích námitek. Předně mělo jít o nedostatky dokumentace přiložené k žádosti o vydání územního rozhodnutí v části řešící technologickou část výstavby pekárny. Neúplnost dokumentace byla podle něho natolik vážná, že mu neumožňovala vyjádřit se k věci z pohledu zákona o ochraně přírody a krajiny. Další žalobní námitky jsou pak uvedeny vpředu v obsahu žaloby. Krajský soud k nim uvádí následující.

Odpovídá skutečnosti, že byla umístěna stavba „Nové technologie pečení využívající integraci řízení výrobních procesů a monitoring výroby /Novostavba pekárny BEAS/“. Tento název svádí k závěru, jakoby bylo umístěno, krátce řečeno, „strojní zařízení“ nové pekárny (zásobníky, míchadla, pečicí linky, výměníky atd.), ale není tomu tak. Jde o rozhodnutí o umístění stavby jako takové, jak je zřejmé již z prvního výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Podle něho se totiž umísťuje stavba pekárny nepravidelného půdorysu, konstrukčně řešená jako železobetonový skelet s opláštěním ze sendvičových panelů a částečně jako zděný systém (administrativní část), zastavěné plochy 8580 m². Jde o dvoupodlažní objekt s konstrukční výškou po atiku 9,65 m, zastřešený plochou střešní konstrukcí ze železobetonových předpjatých nosníků. Fasádní opláštění bude řešeno z fasádních montovaných sendvičových panelů v barevné kombinaci – bílý obklad imitace omítky, vodorovné laťování – imitace dřeva v odstínu přírodní dub a vodorovné hliníkové lamely v odstínu tmavá hnědo oranžová. Půdorysné rozměry novostavby jsou následující: délka 140,15 m, šířka východní části stavby 57,15 m, šířka západní části stavby 60,40 m, (předsunutá část stavby se vstupem do stavby bude délky 33,0 m, šířka východní části 10,00 m a šířka západní části 6,05 m). Je přitom samozřejmé, že spolu s ní byly umístěny a popsány i doprovodné stavby (její části), jako čistírna

odpadních vod, zpevněné plochy a komunikace (vč. parkovišť a chodníků), venkovní kanalizace, venkovní vodovodní přípojka a další (viz výrok rozhodnutí). Proč tedy žadatel o územní rozhodnutí zamýšlenou stavbu uvedeným způsobem pojmenoval, není krajskému soudu známo. Zřejmě se na rozdíl od jiných v nových technologiích pečení zhlédl natolik, že jej to v uvedeném směru ovlivnilo i co do názvu daného záměru. To však nic nemění na tom, že jde prvotně o umístění stavby jako takové, tedy stavebního díla vzniklého stavební nebo montážní technologií, do níž se teprve příslušná výrobní technologie zabuduje. V rámci územního řízení musí být zřejmý již typ technologie, který ve stavbě bude, ovšem nic více. Přitom je třeba mít stále na paměti, že obecně vzato rozhodnutí o umístění stavby samo o sobě ještě žádné konkrétní účinky navenek nevyvolává, že je to stále záměr do budoucna, který s postupem času může doznat změn, a to právě i s ohledem na vývoj příslušných technologií. Jinými slovy, výstupem územního rozhodnutí je umístění stavby, nikoliv definitivní stanovení výrobního zařízení v ní. Požadavek, aby již v této fázi byla vyřešena přesná technologie pečení, tak, aby prý bylo možno z ní dovodit možné vlivy na ochranu přírody a krajiny a životní prostředí vůbec, je proto zcela nepřipadný. Tomu odpovídala i příslušná právní úprava.

Podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování a stavebním řádu, ve znění platném k datu vydání územního rozhodnutí, části C, upravující náležitosti „Souhrnné technické zprávy“, bodu třetího, měla dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby (DUR) mimo jiné obsahovat z pohledu žalobce i základní údaje o provozu, popřípadě výrobním programu a technologii, a to popis navrhovaného provozu, popřípadě výrobního programu, předpokládané kapacity provozu a výroby, popis technologií, výrobního programu, popřípadě manipulace s materiálem, vnitřního i vnějšího dopravního řešení, systému skladování a pomocných provozů, návrh řešení dopravy v klidu, odhad potřeby materiálů, surovin, řešení likvidace odpadů nebo jejich využití (recyklace apod.), řešení likvidace splaškových a dešťových vod, odhad potřeby vody a energií pro výrobu, řešení ochrany ovzduší a řešení ochrany proti hluku. Všechny tyto náležitosti předložená souhrnná technická zpráva obsahuje (viz její strana 33 a následující) a pro toho, komu by se pak snad zdála být tato dokumentace vágní, třeba připomenout, že jde jen o základní - výchozí údaje, a to i z důvodů již výše uvedených.

Krajský soud proto nesdílí názor žalobce, že mu dokumentace pro vydání územního rozhodnutí neumožňovala věc náležitě posoudit. Ostatně ani nikdo další, ať již účastníci řízení nebo dotčené orgány státní správy hájící veřejné zájmy podle zvláštních předpisů, a to i na úseku ochrany přírody a krajiny, podobné námitky nevznegli. Vágní jsou naopak námitky žalobce co do ochrany zájmů, jež má chránit, když se v nich omezil pouze na obecné proklamace o ochraně přírody a krajiny a neuvedl v podstatě ani jeden z nich, který by si v daném místě zasloužil ochrany. Jakoby v daném místě přírodní fenomény vyžadující ochranu ani neznal.

Žalovaný se k těmto otázkám vyjádřil na straně páté a šesté žalovaného rozhodnutí následovně:

„K námitce technologie stavby je prvně odvolacím orgánem nutné odkázat se na Přílohu č. 4 vyhlášky č. 503/2006, která stanoví obsah a rozsah dokumentace k žádosti o vydání

rozhodnutí o umístění stavby (DUR). V souhrnné zprávě DUR mají být dle čl. 3 obsaženy základní údaje o provozu, popřípadě výrobním programu a technologii.

Odvolací orgán proto nahlédl do DUR 1 pro stavbu Novostavba pekárny BEAS. Jak již bylo výše zmíněno, tato DUR 1 byla zpracována J. F. - autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 0601795 pod zakázkovým číslem 4163/11. Ze souhrnné zprávy této DUR 1 odvolací orgán zjistil, že základní údaje o provozu, tedy požadavky dle Přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006, čl. 3 souhrnné zprávy, jsou obsaženy na str. 33 až str. 42, přičemž je v této části DUR 1 uveden stručný popis jednotlivých provozů, předpokládané kapacity provozu a výroby, popis technologií a výrobního programu, návrh řešení dopravy v klidu odhad potřeby materiálů a surovin, řešení likvidace odpadů nebo jejich využití, odhad potřeby vody a energií pro výrobu, řešení ochrany ovzduší, řešení ochrany proti hluku, řešení ochrany stavby před vniknutím nepovolaných osob.

Pokud se týká rozsahu údajů o provozu a výrobním programu, je dále nutno uvést, že technologická část stavby bude podrobně popsána v projektové dokumentaci, tj. v projektové dokumentaci zpracované pro navazující stupeň projednání záměru v území, což znamená pro stavební řízení. Nedílnou součástí této projektové dokumentace je totiž dle čl. 12 Souhrnné technické zprávy dle Přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006“), právě podrobný popis toho, k čemu námitka občanských sdružení směřuje, tj. podrobný popis účelu, funkce, kapacity a hlavních technických parametrů technologického zařízení, popis technologie výroby, údaje o počtu pracovníků, o spotřebě energií, bilanci surovin, materiálů a odpadů, řešení technologie dopravy apod.

K věci je v této souvislosti dále možno připomenout nejnovější judikaturu správních soudů, ze které vyplývá, že ekologická občanská sdružení mají právo na účastenství i ve stavebním řízení, tedy zájmy na úseku ochrany přírody a krajiny budou moci jakožto účastníci (za současného splnění všech zákonných podmínek) hájit i v dalším stupni projednání na základě podrobnější projektové dokumentace.

Obecně lze k celé záležitosti připomenout, že každý jednotlivý stupeň dokumentace (tj. územně plánovací dokumentace, dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, projektová dokumentace pro vydání stavebního povolení, či prováděcí projektová dokumentace apod.) se zpracovává v podrobnosti, která je potřebná pro posouzení záměru v tom kterém stupni. Pokud by v každé z těchto uvedených dokumentací měl být záměr dopracován do všech jednotlivých podrobností, pozbylo by uvedené členění dokumentací a projednání záměru v jednotlivých stupních logiky stavebního zákona.“

Neodpovídá tedy skutečnosti, že by o technologii výroby nebyla v dokumentaci žádná zmínka, že byla neúplná a bylo třeba jí doplnit. Ta byla naopak natolik kompletní, že dotčeným orgánům státní správy umožňovala se k věci vyjádřit, stejně jako oprávněným subjektům zpracovat rozptylovou a akustickou studii. Záměr byl přezkoumán i v souladu s § 90 stavebního zákona. Krajský soud rovněž nesdílí tvrzení žalobce, že ve stavebním řízení již nelze posuzovat skutečnosti týkající se vlivu stavby na okolí a důsledky její budoucí existence a provozu na okolí a podobně. O tom, že se žalobce mylí, svědčí již náležitosti projektové dokumentace ke stavebnímu povolení podle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ať již ve znění platném v době vydání územního rozhodnutí, kdy musela mimo jiné obsahovat zhodnocení vlivu stavby na životní prostředí a řešení jeho ochrany, specifikaci vlivu stavby na okolní pozemky a stavby, řešení ochrany stavby před negativními účinky

provádění stavby a po jejím dokončení, resp. jejich minimalizace, ochranu proti hluku, musel v ní být stanoven účel, funkce, kapacita a hlavní technické parametry technologického zařízení, popis technologie výroby atd., nebo po 29. 3. 2013. Stanovení těchto náležitostí projektové dokumentace nebylo samoúčelné, neboť projektová dokumentace představuje základ pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona, kdy v rámci stavebního řízení musí ověřit účinky budoucího provozu stavby. Tedy v rámci stavebního řízení, při přezkoumávání žádosti o stavební povolení.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho námitku o nedostatečnosti popisu nakládání s odpady v dokumentaci pro územní rozhodnutí a v územním rozhodnutí samotném. K tomu krajský soud z odvolání žalobce nejdříve zjistil, že ten v něm k dané námitce uvedl pouze následující. „Stejně tak projektová dokumentace neobsahuje podrobný odborný popis nakládání s odpady, když k této situaci by se měl odborný správní orgán vyjádřit dodatečně. V této souvislosti odvolatel namítá, že v řízení, které předcházelo, se správní orgán odborně a komplexně nezabýval těmito obsáhlými námitkami odvolatele“ (míněno námitkami uvedenými v bodě 1. odvolání).

Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně šesté odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž uvedl následující:

„Obdobně lze argumentovat k odvolací námitce, že DUR 1 neobsahuje podrobný popis nakládání s odpady. K této problematice je nutno odkázat se na Přílohu č. 4 vyhlášky č. 503/2006, čl. 3 písm. f) souhrnné zprávy. Lze konstatovat, že v této části předmětné DUR 1 bylo pojednáno jak o odpadu vzniklém při výstavbě, při provozu, tak o odpadu komunálním. V krátkosti lze uvést, že v souvislosti s odpadem vzniklým při výstavbě dojde ke třídění odpadů, u vhodných odpadů bude provedena jejich recyklace a následně zpětné použití. Odpad, který nebude možno zpětně využít, bude podle jeho fyzikálních a chemických vlastností odvezen na příslušnou řízenou skládku nebo zlikvidován odbornou firmou. V souvislosti s odpadem vzniklým při provozu odvolací orgán zjistil, že bude produkce odpadů odpovídat charakteru činnosti v pekařské výrobě. Odpad, který spadá do kategorie N dle vyhlášky č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (Katalog odpadů), ve znění pozdějších předpisů, bude oddělen a bude skladován v odpovídajících nádobách. Transport a likvidace odpadu kategorie N bude zajišťovat odborná firma s povolením k nakládání s nebezpečnými odpady. Tyto odpady budou transportovány do zařízení, které jsou k likvidaci takového typu odpadu určeny a mají na tuto činnost příslušná povolení (skládky nebezpečného odpadu, spalovny apod.). Nejčastěji vznik nebezpečného odpadu se předpokládá při provozu odlučovače lehkých kapalin. Pokud se týká běžného komunálního odpadu, tento bude ukládán do sběrných nehořlavých a nepropustných nádob (kontejnerů) a bude odvážen 1x týdně ke zpracování popřípadě uložení specializovanou firmou s certifikátem pro nakládání s odpady.

K likvidaci odpadů je třeba odvolacím orgánem dále nutné upozornit na právní úpravu upravující tuto problematiku, a sice na zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), vyhlášku č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášku č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování

souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (Katalog odpadů), ve znění pozdějších předpisů. Podle § 1 zákona o odpadech tento zákon upravuje pravidla pro předcházení vzniku odpadů a pro nakládání s nimi při dodržování ochrany životního prostředí, ochrany lidského zdraví a trvale udržitelného rozvoje a při omezování nepříznivých dopadů využívání přírodních zdrojů a zlepšování účinnosti tohoto využívání, dále práva a povinnosti osob v odpadovém hospodářství a působnost orgánů veřejné správy v odpadovém hospodářství. V případě neplnění povinností uložených tímto zákonem se takové osoby vystavují sankci podle § 66 a následujících zákona o odpadech.“

Na v podstatě nic neříkající odvolací námitku žalobce ohledně likvidace odpadů, reagoval tedy žalovaný větší měrou, než by se dalo vzhledem k jejímu obsahu očekávat. Krajský soud ověřil, že na straně 35 až 38 souhrnné technické zprávy je uveden přehled o odpadech vzniklých při výstavbě i vlastním provozu pekařské výroby i způsob jejich likvidace, a to plně v kontextu zmiňovaného ustanovení vyhl. č. 503/2006 Sb. Krajský soud proto nesdílí názor žalobce o vadách dokumentace stavby pro územní rozhodnutí pro nedostatečný popis nakládání s odpady. Pokud se pak žalobce zmiňoval o irelevantnosti vsuvky žalovaného ohledně obecných povinností původců odpadů, mohl si všimnout, že šlo jen o upozornění na právní úpravu problematiky spadající pod zákon o odpadech, bez přímého vztahu k přezkoumávanému územnímu rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že novostavba pekárny byla umístěna v rozporu s platným územním plánem. Opětovně zdůrazňoval, že se žalovaný v tomto směru nevypořádal s jeho námitkami, zejména se skutečností, že stavba byla umístěna v lokalitě určené pro lehkou výrobu, kde se nepředpokládá umístění takových objektů, které by vyžadovaly opatření proti negativním vlivům dopravy.

Z odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí k tomu krajský soud zjistil, že v něm žalobce, pokud jde o otázku souladu stavby pekárny s územním plánem, namítal pouze to, že „jde o stavbu, jejíž realizace je v dané lokalitě nepřipustná, když zamýšlenou stavbou by došlo jednak k porušení územního plánu a jednak k významnému narušení životního prostředí.“

Otázku souladu umístění stavby pekárny s územním plánem obce Choustníkovo Hradiště řešil velmi podrobným způsobem stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí na stranách 42 až 45. Konstatoval, že záměr je v souladu s územně plánovací dokumentací, přičemž tento svůj závěr velmi podrobně odůvodnil. Uvedl, že závazným územně plánovacím podkladem s celorepublikovou působností je „Politika územního rozvoje“, kterou pořizuje ministerstvo pro celé území republiky a schvaluje jí vláda. V současně platné Politice územního rozvoje ČR 2008, schválené Vládou ČR dne 20.7.2009, usnesením č. 929, se území obce Choustníkovo Hradiště dotýká rozvojová osa OS 4 „*Rozvojová osa Praha – Hradec Králové/Pardubice- Trutnov – hranice ČR/ Polsko (-Wroclaw)*“. Důvodem tohoto vymezení je připravovaný záměr rychlostní silnice R 11 Jaroměř – Trutnov – hranice ČR/Polsko. Žádná rozvojová oblast, která by se dotýkala územní obce Choustníkovo Hradiště, není v Politice územního rozvoje ČR 2008 vymezena. Z uvedeného stavební úřad dovodil, že záměr výstavby pekárny, včetně doplňkových staveb, není v rozporu s tímto celorepublikovým dokumentem, neboť je situován mimo koridor vymezený pro rychlostní silnici R11.

Závazný územně plánovací podklad s krajskou působností představují Zásady územního rozvoje, přičemž pro území Královéhradeckého kraje, do kterého obec Choustníkovo Hradiště patří, vydalo zastupitelstvo Královéhradeckého kraje „Zásady územního rozvoje Královéhradeckého kraje“ formou opatření obecné povahy dne 8. 9. 2011, které nabylo účinnosti dne 16. 11. 2011. Dle těchto Zásad se území obce Choustníkovo Hradiště dotýkají tyto závazné limity: 1. vymezená rozvojová osa OS 4 a koridor pro rychlostní silnici R 11, označený jako DS1p a 2. územní systémy ekologické stability, označené jako 1196 Polesí Hradiště, H064 Pivovarská zahrada, RK 742/1, RK750 a RK 751/1.

Navrhovaný záměr žadatele je situován v části území obce Choustníkovo Hradiště, která není uvedenými závaznými limity využití území dotčena. Navrhovaný záměr žadatele tedy dostojí i prioritám územního plánování kraje.

Pro území obce Choustníkovo Hradiště vydalo zastupitelstvo obce Choustníkovo Hradiště dne 26. 5. 2010 územní plán, který nabyl účinnosti dne 12. 6. 2010. Jedná se o závaznou územně plánovací dokumentaci zpracovanou pro celé území obce Choustníkovo Hradiště. Záměr žadatele je situován do zastavitelné plochy Z 10 VL – výroba a skladování – lehká výroba, která zahrnuje zejména pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování. V dané ploše jsou dále přípustné zejména stavby a zařízení pro lehkou výrobu a skladování a stavby a zařízení pro související dopravní a technickou infrastrukturu. Prostorové regulační prvky zahrnují výškovou regulaci zástavby max. 10 m nad terénem a koeficient zastavění pozemků max. 50 %. Těmto požadavkům navrhovaný záměr v území dostojí.

Zastavitelná plocha Z 10 je územním plánem vymezena pro lehkou výrobu, kde se nepředpokládá umístění takových objektů a plochy, které by vyžadovaly opatření proti negativním vlivům z dopravy. Dle ustanovení § 11 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území se „plochy výroby a skladování obvykle samostatně vymezují v případech, kdy využití pozemků například staveb pro výrobu a skladování a zemědělských staveb z důvodu negativních vlivů za hranicí těchto pozemků vylučuje začlenění pozemků s těmito vlivy do ploch jiného způsobu využití. Plochy výroby a skladování zahrnují zpravidla pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování, například pro těžbu, hutnictví, těžké strojírenství, chemii, skladové areály, pozemky zemědělských staveb a pozemky související veřejné infrastruktury. Plochy výroby a skladování se vymezují v přímé návaznosti na plochy dopravní infrastruktury a musí být z nich přístupné.“

V daném případě je záměr pekárny v souladu s regulativy vymezenými pro danou funkční plochu, neboť se jedná o lehkou výrobu s minimálními negativními vlivy na okolí. Doplnkové stavby technické infrastruktury jsou dále situovány v plochách DS Dopravní infrastruktura a NZ – plochy zemědělské, jejichž regulativy umístování uvedených staveb rovněž umožňují.

Vzhledem k uvedenému dospěl stavební úřad k závěru, že záměr není v rozporu s Politikou územního rozvoje ČR 2008, se Zásadami územního rozvoje Královéhradeckého kraje ani s územním plánem obce Choustníkovo Hradiště, neboť nekoliduje s celorepublikovými prioritami ani prioritami nadmístního významu, není v rozporu s regulativy stanovenými pro dotčené území v jednotlivých funkčních

plochách, odpovídá stanoveným funkčním a prostorovým regulativům a nevyžaduje žádná opatření proti negativním vlivům z dopravy. Uvedený záměr vytváří podmínky pro ekonomický rozvoj obce, pro příznivé životní prostředí i soudržnost obyvatel, neboť pro danou oblast nabízí zejména nové pracovní příležitosti. Je tedy v souladu se základním cílem územního plánování, kterým je udržitelný rozvoj území.

Žalovaný se otázkou souladu záměru s platnou územně plánovací dokumentací zabýval na straně jedenácté až třinácté odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Dospěl přitom ke stejným závěrům jako stavební úřad. Ke stěžejní námitce, podle které byla novostavba umístěna na ploše pro lehkou výrobu a skladování, ačkoliv jde o výrobu průmyslovou, pro kterou tato plocha určena není, žalovaný uvedl následující:

„Jak plyne z grafické části Územního plánu Choustníkovo Hradiště, záměr žadatele je situován do zastavitelné plochy určené pro VL - výrobu a skladování – lehký průmysl, označené Z10. V textové části je plocha Z10 definována jako plocha nacházející se na jihovýchodním okraji obce při silnici I/37 v proluce mezi obytnou zástavbou a zemědělským areálem, plocha je vymezena pro lehkou výrobu s napojením na silnici I/37 za podmínky, že toto napojení bude projednáno a odsouhlaseno se správcem komunikace. Dále je k ploše Z10 uvedeno, že je určena pro lehkou výrobu, kde se nepředpokládá umístění takových objektů a ploch, které by vyžadovaly opatření proti negativním vlivům dopravy. Odvolací orgán dále z textové části zjistil, že plocha VL – výroba a skladování – lehká výroba zahrnuje zejména pozemky staveb a zařízení pro výrobu a skladování. V dané ploše jsou mimo jiné přípustné stavby a zařízení pro lehkou výrobu a skladování a stavby a zařízení pro související dopravní a technickou infrastrukturu. Prostorové regulační prvky zahrnují výškovou regulaci zástavby max. 10 m nad terénem a koeficient zastavění pozemků max. 50 %.

Odvolací orgán ověřil, že v daném případě je záměr pekárny v souladu s regulativy vymezenými pro danou funkční plochu, neboť se jedná o lehkou výrobu s minimálními negativními vlivy na okolí. Dle odvolacího orgánu lze za lehkou výrobu považovat výrobní činnost, která používá malé množství částečně zpracovaného materiálu pro výrobu zboží s relativně vysokou hodnotou na jednotku zboží. Příkladem lehkého průmyslu, respektive lehké výroby je např. výroba oděvů, obuvi, drobné spotřební elektroniky. Opakem je např. zemědělská, strojnická, chemická výroba, hutnictví. Pekárenství tedy bezesporu spadá do prvně zmíněné kategorie. Záměr žadatele tedy dostojí funkčnímu určení plochy, ve které byl navržen.

Záměr žadatele současně dostojí i prostorovým regulačním prvkům této funkční plochy. Nejvyšší stavbou navrhovaného komplexu staveb je dle dokumentace pro vydání územního rozhodnutí stavba pekárny dosahující nejvyšší svou částí výšky 9,65 m. Maximální výšková regulace v dané funkční ploše je stanovena 10,0 m.“

Krajský soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje. Uvědomuje si přitom úskalí těchto uvážení, konkrétně to, že hranice mezi jednotlivými výrobními činnostmi jsou často poněkud nejasné. Nicméně třeba zohlednit, že v daném případě mají být výsledkem výrobního postupu hotové výrobky určené pro osobní spotřebu, a to doslova. Tyto výrobky přitom budou mít základ v převážné většině v produktech zemědělství. Z hlediska výrobních činností jde tak zcela jistě o zpracovatelský průmysl, s lehkou výrobou a minimálními negativními vlivy na okolí, takže o souladu daného záměru s platnou územně plánovací dokumentací nemá krajský soud

sebemenších pochyb. Ostatně bylo by s podivem, aby vedle stavebního úřadu a žalovaného především pořizovatel územního plánu obce Choustníkovo Hradiště, obecní úřad, potažmo obec a zastupitelstvo obce nevěděli, k jakému účelu využití danou plochu chtěli mít.

Žalobce dále namítal v souvislosti s výstavbou pekárny rovněž zásadní změnu dopravního zatížení v místě, jemuž budou muset čelit jak obyvatelé Choustníkova Hradiště, tak i volně žijící živočichové a že mezi hlavní negativní vlivy dopravy spadá nejen akustická zátěž, ale i znečištění ovzduší, vibrace, znečištění vody, zábor půdy a destrukce osídlení. Jak je z odvolání žalobce zřejmé, tyto námitky ve směru k prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce výslovně neuplatnil, takže na ně ani nemohl čekat odpovědi. Zároveň ponechal stranou stanoviska dotčených orgánů státní správy zajišťujících ochranu právě těch veřejných zájmů, na které žalobce právě obecně poukazoval. Jejich výčet je uveden na stranách 47 a 48 prvoinstančního správního rozhodnutí, jen příkladmo lze z nich především uvést závazná stanoviska (stanoviska) Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 2. 9. 2011, zn. 15198/ZP/2011-Tm, a ze dne 1. 6. 2012, zn. 8334/ZP/2012 – Tm, podle nichž záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nepodléhá zjišťovacímu řízení dle zákona EIA, Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, technické ochrany životního prostředí ze dne 25. 11. 2011, zn. 19327/ZP/2011-Ja-5, jímž se uděluje souhlas dle zákona o ochraně ovzduší k umístění středních stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 9. 11. 2011, zn. s-khshk 30706/2011/2/hok.tu/čer, která s vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby pekárny souhlasila, koordinované závazné stanovisko vydané Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem ze dne 21.10. 2011, zn. OŽP/38348-11/4877-2011/spi, z hlediska ochrany přírody a krajiny, vodního hospodářství, ochrany ovzduší, lesa, dopravy na pozemních komunikacích, odpadového hospodářství, Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a SH ze dne 8. 12. 2011, zn. 22451/DS/2011/MT, o povolení stavby zasahující do ochranného pásma silnice I/37 atd. Záměr byl projednán se všemi dotčenými orgány státní správy, přičemž jejich závazná stanoviska (stanoviska) nejsou záporná ani protichůdná, takže daný záměr žadatele je v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů státní správy podle zvláštních právních předpisů.

V těchto souvislostech se krajský soud nicméně nemůže po rozumu selském ubránit poznámky, že s ohledem na umístění pekárny, tedy ve značné vzdálenosti od zastavěné části obce Choustníkovo Hradiště a naopak v těsné návaznosti na silnici I. třídy spojující Trutnov, Jaroměř, Hradec Králové, Pardubice, Chrudim, Žďár nad Sázavou a Velkou Bíteš (navíc s návazností na dálnici D 1), která je využívána pro dálkovou a mezistátní dopravu s Polskem, námitky o zhoršení dopravního zatížení dopravou pro žadatele o umístění pekárny nemohou obstát i bez uvedených studií. Z charakteru silnice č. I/37 totiž jednoznačně plyne, že je významným dopravním propojením, počítajícím s každodenním vysokým stupněm intenzity dopravy, kterou není ani možné regulovat např. určitým počtem vozidel za určitý časový interval. Námitku, že záměr napojení stavby pekárny na silnici č. I/37 (vybudováním nového sjezdu z této silnice) nebude v souladu s příslušnými stavebně-technickými normami, žalobce nikterak neodůvodnil a nebylo povinností soudu vyhledávat případná pochybení v tomto směru za žalobce. Tuto námitku neodůvodnil ani v odvolání, když

v něm pouze uvedl, že „nebudou dodrženy parametry stavebního a dopravně technického stavu dle platných státních norem, zejména při stavebním napojení na silnici I/37 a další s tím související stavby.“ Krom toho jde o námitku, která s procesními právy žalobce spojenými s ochranou přírody a krajiny skutečně nemá nic společného.

Na základě výše uvedeného krajský soud uzavřel, že přezkoumal žalované rozhodnutí i na pozadí prvoinstančního správního rozhodnutí, neboť obě tvoří jeden celek. Závěry obou orgánů veřejné správy převzal, jelikož je přesvědčen o tom, že jak stavební úřad, tak žalovaný se velice podrobně vypořádali s věcmi, jež byly předmětem územního řízení, a to v souladu s příslušnými právními předpisy. Včetně námitek žalobce, a to stejně, jako by šlo o námitky kteréhokoliv jiného účastníka řízení, ne jen účastníka odvíjejícího své účastenství od zákona o ochraně přírody a krajiny. Svědčí o tom ostatně rozsah odůvodnění jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak žalovaného. Z uvedených důvodů se proto krajský soud s věcnou argumentací orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení plně ztotožnil a vzhledem k tomu na ni v dalším i odkazuje, neboť jinak by musel jen jinými slovy říkat totéž.

Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Obiter dictum krajský soud k věci uvádí, že v mezidobí od podání žaloby do vydání rozhodnutí o ní, bylo vydáno na novostavbu pekárny stavebním úřadem stavební povolení, které nabylo právní moci. Za tohoto stavu ovšem vznikly předpoklady pro situaci předvídanou ustanovením § 94 odstavec 5) stavebního zákona, podle něhož „Dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává“. To ve svých důsledcích znamená, že pokud by teoreticky krajský soud žalované územní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, nezbylo by již jiné řešení, než územní řízení zastavit. Stejná situace by nastala v případě, pokud by bylo územní rozhodnutí zrušeno na základě kasační stížnosti. Na právní moc již vydaného stavebního povolení by zrušení územního rozhodnutí soudem vliv nemělo. Na rozhodnutí krajského soudu v přezkoumávané věci však tyto skutečnosti samozřejmě vliv mít nemohly a neměly.

VI. Náklady řízení

Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly a on sám je pro případ úspěchu ve věci ani nenáročoval (viz § 60 odst. 1 s.ř.s.). Proto bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobám zúčastněným na řízení nevznikly (viz třetí výrok tohoto rozsudku). Ostatně, osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 5. srpna 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu